

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. R. C. O.
przeciwko A. N. M. i Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji "W." Spółce
Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. przyznaje radcy prawnemu E. S. ze Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w
postępowaniu kasacyjnym;**

**III. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 stycznia 2016 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 405 w zw. z art. 410 § 1 i 2 oraz art. 471 w zw. z art. 472 k.c., powódka J. C. O.

uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania „potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 405 w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c. w kontekście rozliczeń z tytułu stosunków majątkowych osób pozostających w związkach nieformalnych - konkubinatach”, a jednocześnie oczywistą zasadnością skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołana przez skarżącą przyczyna, określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie została wykazana.

Przedmiotem ustaleń i ocen istotnych dla rozstrzygnięcia w obecnym postępowaniu było to, czy zachodziło duże prawdopodobieństwo wygrania przez powódkę procesu, z którego niekorzystnym wynikiem wiązała roszczenie odszkodowawcze skierowane przeciwko pełnomocnikowi procesowemu. Sąd Apelacyjny stwierdził brak podstaw do uznania, że ustalenia faktyczne poczynione w tamtej sprawie byłyby dla powódki korzystne, gdyby jej pełnomocnik wywiązał się ze swoich obowiązków w należyty sposób. Stwierdził też, że przy różnym możliwym sposobie wykładni art. 405 k.c. przyjęcie przez sąd w przegranym poprzednio przez skarżącą procesie jednej z możliwych interpretacji, i to dominującej w nowszym orzecznictwie, także nie dawało podstaw do oceny, że z dużym prawdopodobieństwem skarżąca zdołałaby to stanowisko zakwestionować i uzyskać korzystny dla siebie wyrok.

Z punktu widzenia roszczenia dochodzonego w obecnej sprawie decydujące znaczenie miało nie to, za jaką wykładnią należało się opowiedzieć, lecz to czy przy

występujących rozbieżnościach orzecznictwa, w zależności od istniejących okoliczności, można było z dużym prawdopodobieństwem postawić pozytywną prognozę co do wyniku procesu. Z tych względów powołanie się na rozbieżności w wykładni art. 405 k.c. nie świadczyło o wykazaniu przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Powódka nie wykazała również przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołując się na oczywistą zasadność skargi, skarżąca nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku powódki o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi oraz skróconej wersji ich uzasadnienia, pomimo że Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne jej elementy konstrukcyjne, które pełnią różne funkcje, wymagają zatem przedstawienia odrębnej i odmiennej argumentacji prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. W uzasadnieniu wniosku nie został uwzględniony aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805).

jw

l.n